

nes Eneret til at møde i Retssager ved Hjælp af Mandatarfuldmagt. Det er fuldstændig rigtigt, men jeg mener, det er lige saa rigtigt og bør være lige saa selvfølgeligt, at man heller ikke ved Mandatarfuldmagt skal kunne omgaa Parternes Forpligtelse til at møde personlig ved Forligsmæglingen. Der vil jo altsaa blive særskilt Afstemning over dette sidste Punktum. Der er her noget i den Grad iøjnefaldende, at jeg antager, at i alt Fald paa dette Punkt vil det høje Ting følge mig eller rettere følge os — der er jo heldigvis mange, der se paa samme Maade som jeg paa disse Sager.

Det næste Punkt under Nr. 4 gaar ud paa at sætte en Mand i Stand til at faa sin Sag ind for Forligskommissionen, uden at han dertil behøver at benytte juridisk Medvirkning. Det er, saa vidt jeg ved, den nugældende Regel, at Forligsmægleren skal udfærdige Forligsindkaldelsen, og at Klageren altsaa ikke behøver egentlig at udfærdige noget skriftligt, men det er ikke det sædvanlige; der, hvor jeg er kendt, er det sædvanligt, at man forlanger en skriftlig Klage af vedkommende Klager selv. Her i Lovforslaget forlanges ikke en skriftlig Klage men en skriftlig Forligsindkaldelse, og det ville mange være lige saa uskikkede til som til at skrive en Klage. Skulde vi gøre det muligt for Parterne at faa Sagen frem i Forligskommissionen uden at have Udgifterne til en Sagfører eller en anden juridisk Raadgiver, maa man se at lade Forligsmæglerne paatage sig det. Men en Forligsmægler er jo en privat Mand, og det er derfor rimeligt, at han faar lidt for at paatage sig det, og derfor siges der i Ændringsforslaget, at han skal gøre det mod en Kendelse af 50 Øre. Ændringsforslaget gaar altsaa ud paa, at naar Klageren ikke tror sig i Stand til selv at udfærdige Forligsindkaldelsen, skal en af Forligskommissærerne udfærdige den efter hans Begæring mod en Kendelse af 50 Øre. Der tilføjes saa, at „der ved Justitsministerens Foranstaltning tilstilles Forligskommissionerne trykte Blanketter til Forligsindkaldelsen.“ Det vil altsaa blive gjort dem saa bekvemt, at ingen Forligsmægler vil have praktiske Vanskeligheder ved, at Reglen gennemføres, og jeg antager, at denne lille uskyldige Regel, som dog vil være til nogen Nytte, ikke vil finde Modstand fra nogen Side.

Ændringsforslaget under Nr. 5 slutter sig temmelig nøje til Nr. 4. Det gaar nemlig ud paa, at naar det er en Under-

retssag, skal en Part, der er ubemidlet, kunne faa Sagen ind for Underretten uden at behøve juridisk Bistand til at faa Stævningen skreven. Nr. 5 slutter sig til en Bestemmelse, § 405 i det forelagte Lovforslag, som gaar ud paa, at naar Klagens Genstand er under 50 Kr.s Værdi saavel som i de i § 212 Nr. 7 nævnte Sager — det vil sige Sager om Udlæggelse af Barnefader — har Klageren Ret til at forlange Vejledning til Stævningens Affattelse paa Retskontoret, men der siges ikke, at han har Ret til at faa Stævningen udfærdiget, men kun at man skal raade og hjælpe ham. Men hvis denne Hjælp ikke bestaar i, at man paa Retskontoret skriver Stævningen, vil den ikke retskyndige Klager dog være ilde stedd. Derfor have vi omformet Ordene i § 405 saaledes, at den fornødne Vejledning skal ydes derved, at Stævningen skal udfærdiges paa Retskontoret. Jeg tror ikke, mindre kan gøre det. Men saa er der endvidere føjet til, at og saa naar Klageren er ubemidlet, skal det ske, d. v. s., at i enhver Underretssag, hvor Klageren er ubemidlet, skal han paa Retskontoret kunne faa udfærdiget Stævning uden Udgift for sig.

Forholdet er nu det, at i Gældssager under 200 Kr. har Klageren Ret til at faa sin Stævning udfærdiget paa Retskontoret. Det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro) udtalte ved Sagens 1ste Behandling, at det ikke var Brug. Ja, hvis det ikke er Brug, saa er det en Fejl, der kan paatales og paaklages og derved rettes. Det er i alt Fald Brug paa nogle Steder, derom har jeg personlig Erfaring. Saa dan er altsaa Retten nu: i alle Tilfælde, hvor det er en Gældssag under 200 Kr., og i mange andre Sager, dem, der nu kaldes private Politisager, har Klageren Ret til paa Retskontoret at faa udfærdiget Stævning. Jeg mener, at for Fremtiden burde Klageren i alle Underretssager have Ret til at faa udfærdiget Stævningen paa Retskontoret, naar han er ubemidlet. Der staar i Lovforslaget, at Dommeren ved Underretten skal i alle Sager vejlede Parterne. Denne Regel har til Opgave at gøre det muligt for Parterne, og navnlig ubemidlede Parter, at føre Sag for Underretten uden Hjælp af Sagførere, og dette er af ikke ringe praktisk Betydning. Vi have nu den tilsvarende Regel i Gældssager paa under 200 Kr. og i saakaldte private Politisager, men Reglen har ikke nu saa stor praktisk Betydning, som den kan faa i Fremtiden. Naar der nemlig nu møder en Sagfører for Modparten, kan